

A close-up photograph of a child's hands wearing bright pink knitted gloves. The child is also wearing a pink hat with large white polka dots. The hands are resting on a dark green, textured surface, possibly grass or a play mat. The image is framed by a white diamond shape in the center, which contains the text.

Kati
Neuvonen

Sylikissat

ntamo

SYLIKISSAT

KATI NEUVONEN

Naku, poEsia 2009, ntamo 2013

Tekijä kiittää Taiteen edistämiskeskuksen Kirjailijoiden ja kääntäjien kirjastoapurahautakuntaa tuesta.

© 2013 Kati Neuvonen

ISBN 978-952-215-391-3

TAITTO

Make Copies

KANSI

Jyri Konttinen

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2013

ntamo

www.ntamo.net

Kati Neuvonen

SYLIKISSAT

ntamo

1. OLEN HENGITTÄMÄTTÄ JA SEN VOI KUULLA

Kun ei ole lapsia, on tämä hiipivä odotus ja tuskankaltainen ikävä. Alkaa laittaa viestejä pulloihin yhdessä munasolujen kanssa ja laskea ne rannalta veteen sopivien aikataulujen mukaan. Kämperryn heinien sekaan odottamaan vastausta, pullopostia maailmalta, ehkä pientä hedelmöitystä, alkiota, vauvaa joka kelluisi luokseni ja sanoisi ”äiti”. Minä lakkaisi olemasta ja olisi vain kaunein sana kaikkien huulilla, pehmeä ”äiti” ja minä itkisin ja nauraisin enkä menisi maanantaina töihin. Rintani pullistuisivat ylpeydestä ja maidosta, vauva tulisi ulos pullosta ja imisi minua kuin sientä kuivaksi. Kuka on isäsi, minä ehkä miettin, siellä kaukana, merten takana.

Kävelen nurkan taakse, sinua kohti, vastassa on pieni
vallankumous. Se on hyvä, kiitettävää, arvostan erilaisuutta
ja siihen liittyviä nyansseja. Mitä siitä ettemme saa
neronleimauksia säännöllisin väliajoin, päivittäin, mitä
siitä! Laulamme korkealta kertosäkeet, käsi kädessä
kuljemme taloon autioon, kuka tässä nyt taluttaa ketä,
nautimme että lintu livertää ja on nuotteja, asteikkoja ja
avaimia. Ainoa mitä voin ajatella: olet tuntematon ja kävelet
vieraita reittejä. Saat aavistuksen minussa kasvamaan ja
sulamaan uusissa unissa, laskemaan jotakin minussa,
esiripun, sen painavan punaisuuden. Olen hengittämättä ja
sen voi kuulla.

Tilanne tuntuu mahdottomalta, paitsi silloin kun tartun lapsia kädestä, kuiskaamme yhdessä ”kevät, kevät” ja saamme erämaahan puhkeamaan harvinaisia kukkia ja juoksevia vedenpurkauksia. Ilmassa on jotakin herkkää, jotakin kaunista, joka saa matkamiehet pysähtymään radan varteen, puut kiertämään juuriensa ympäri seitsemän kertaa, maan aukeamaan, työntämään hiljaista vihreää. Olisi oikein pysyä lujana, olisi oikein herkistyä, annamme tunteiden tulla, näkyä, otamme haltuun vuosisatoja ja vuodenaikoja, sanomme ”totuus, totuus” ja painamme päämme, purskahdamme.

Pään sisällä on turhia lintuja. Papukaijoja, tuskin lentämään oppivia poikasia. Tarkkoja täsmällisiä papukaijoja värikkäine sulkineen. Pesiä. Kun ravistelee päätä voi kuulla rääkäisyjä ja nenästä valuu höyheniä. Se ei ole vaaratonta. Se voi olla vaarallista. Se todistaa seikkoja. Että minulla on mielikuvitusta. Se velvoittaa. Pitämään lentokouluja. Olemaan pilotti. Valvomaan lentoharjoituksia. TOP GUN. MUST.

"Suutele minua, nainen sanoo ja
unohtaa olevansa tyttö vasta.
Pane mua, nainen sanoo
ja unohtaa olevansa äiti jo."

Kati Neuvosen hallitut ja moni-ilmeiset
proosarunot tutkivat naiseuden ja ihmisyyden
ehtoja, lapsuutta ja tyttöyttä, vauvuutta ja
vauvattomuutta, suhteitten onnea, väkivaltaa
ja ikuisuutta. Ja kas, lyyrinen subjekti
synnyttää kaikkietävän kertojan.

9 789522 153913 >

"On kaksi tyttöä pihalla.
Jos he osaisivat sanoa 'armoa',
jos he tietäisivät mitä se tarkoittaa,
he pyytäisivät armoa, rukoilisivat
armoa, naukuisivat armoa niin
kuin kissanpennut ennen
hukuttamista."

"Kati Neuvosen runoteos, jota on pakko raivokkaasti selata,
kun sen aloittaa. Ensimmäistä kertaa pitkään aikaan
runoteoksen lukeminen kulkee jotensakin itsestään."

Essi Tammimaa (aaltopahvia.wordpress.com) Kati Neuvosen
esikoiskokoelmasta Naku (poEsia 2009, ntamo 2012)